

Ahoj děti!

Časopis pro děti farnosti Jindřichův Hradec, neděle 27.3.2022

Postní doba je zhruba v polovině – je tu čtvrtá postní neděle. Dnes se ale nemáme dívat smutně k zemi. Naopak, dnešní čtení nám radostně zdvíhá pohled nahoru. Máme se dívat k nebi, k Bohu, který nás má rád jako náš nebeský Otec. Jako ten, kdo nás stvořil a chce pro nás jen to nejlepší. Jako Tatínek, který má svoje děti rád, i přes všechny jejich chyby. Tatínek, který nás čeká a vyhlíží, ať už se zatouláme jakkoli daleko a vyvedeme sebevětší lumpárnu. Tatínek, vždycky připravený nám všechno špatné odpustit a radovat se z toho, že jsme se k Němu s lítostí a omluvou vrátili. Je krásné vědět, že nás má někdo tak moc rád – víc, než si umíme představit. Tak našeho nebeského Tatínka nenechme čekat, odložme všechny špatnosti, přiznejme před ním, co jsme pokazili, a radujme se z toho, že můžeme být Jeho děti!

Vaše Majka

Okénko z nedělních čtení

Ve druhém čtení nám svatý Pavel vysvětluje, proč přišel Pán Ježíš na svět. My lidé děláme plno špatných věcí, které Boha – našeho Otce a Stvořitele – zraňují. (Vždyť už Adam a Eva v ráji Boha neposlechli, a proto museli z ráje odejít.) Sami ale nedokážeme svoje špatnosti před Bohem napravit a smířit se s Ním. Proto Bůh poslal Ježíše, svého Syna, aby se stal člověkem. Ježíš potom – jako jeden z nás – Boha za nás usmířil a otevřel nám tak cestu do nebe, zpátky k Bohu. My máme o tom usmíření vyprávět jeden druhému a ze všech sil se snažit, abychom tou otevřenou cestou do nebe doopravdy prošli.

V evangeliu dnes slyšíme jedno z nejznámějších podobenství, které kdy Pán Ježíš lidem vyprávěl. Je o dvou bratrech a jejich otci. Mladší z bratrů se jednoho dne rozhodne, že chce odejít z domu do světa. Otec mu tedy dá celý jeho díl dědictví, který mu měl jednou připadnout, a nechá ho odejít. Tenhle mladší bratr ale ve světě všechny peníze nerozumně rozhází, utratí je za dobré jídlo, pití a radovánky. Když už nemá vůbec nic, začne nakonec pracovat u nějakého hospodáře jako pasáček prasat. Vidí, jak se i ta prasata mají dobře – jen on má pořád hlad, protože mu nikdo nic k jídlu nedal. Vtom si vzpomene na domov. I ten poslední služebník se u jeho otce má vždycky dobře a dostane dosyta najíst. A tak se rozhodne: půjde domů, otci se omluví a poprosí, jestli by u něj nemohl pracovat jako ten poslední sluha, být jeho synem už si nezaslouží. Opravdu jde a udělá to tak. Jeho otec ho zahlédne už z dálky. Má takovou radost, že ho vidí přicházet, že mu vyběhne naproti a s láskou se s ním vítá. Vždyť už ho měl za ztraceného a snad i mrtvého a on je zpátky a žije! Nechá ho proto obléknout do nejlepších šatů, dá mu na ruku prsten a vystrojí na oslavu hostinu. Starší z bratrů se vrací z práce na otcově poli až večer. Slyší hudbu a veselou společnost. Když ale zjistí, že důvodem je návrat jeho bratra, rozzlobí ho to. On den po dni pracuje, pomáhá otci a nikdy se pro něj taková oslava nekonala. Proč slavit příchod bratra, který se choval tak nerozumně, dělal ostudu a utratil všechny peníze? Otec však jeho hněv s láskou umlčí: „Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

Připravujeme se na Velikonoce

Židovské svátky se přiblížily. Ježíš byl v Jeruzalémě, mnoho lidí ho nadšeně vyhledávalo, ale židovští představení hledali způsob, jak ho umlčet, jak se ho zbavit. Jednou, když se zase tajně sešli a domlouvali, přišel k nim Jidáš. Byl to jeden z Ježíšových učedníků, ale už delší dobu s Ježíšem

v mnoha věcech nesouhlasil. I on měl obavy, kam všechno povede, když Ježíš bude dál tak oblíbený. Zdálo se mu to nebezpečné. Nabídl se tedy, že Ježíše v tichosti a bez velkého rozruchu jeho nepřátelům vydá. Dostal za to od nich třicet stříbrných mincí. Od teď už jen čekal na vhodnou příležitost.

Za dva dny začaly svátky. První sváteční večer měli Židé jíst beránka s nekvašenými chleby a hořkými bylinami – na památku poslední večeře, kterou jejich předkové v rychlosti jedli ještě v Egyptě, než je Mojžíš v noci vyvedl přes moře z otroctví. I Ježíš nechal své učedníky nachystat slavnostní večeři. Když se k jídlu sešli, slyšel Ježíš, jak se dohadují, kdo z nich je nejdůležitější. Bylo mu to líto. Vysvětlil jim, že právě ten, kdo je mezi ostatními největší, měl by ostatním sloužit. A sám jim to hned ukázal. On – Boží Syn – vzal zástěru a nádoby s vodou a začal jim umývat nohy. Říkali mu po právu Mistře a Pane, učili se od něj, ale on jim posloužil tak, jak to dělávali služebníci.

Nápady k zamyšlení, vytváření, kreslení...

I my jsme často zahledění do vlastních nápadů, do touhy dělat si všechno po svém a vzdalujeme se při tom od toho, co je pro nás dobré, podobně jako marnotratný syn z dnešního podobenství. I my tím ubližujeme svým blízkým a trápíme tím svého Otce v nebi. Zkuste se upřímně zamyslet, komu dlužíte „Promiň...“, „Je mi to líto...“, „Omlouvám se...“ a napravte to. Usmířme se s lidmi, abychom se mohli usmířit i s Bohem.

Zamyslete se, jestli dokážete být velkorysí a umíte odpustit, tak jako otec v dnešním podobenství, když Vás někdo prosí o usmíření. Nebo býváte spíš jako dotčený nespokojený starší bratr?

Poděkujte dnes Bohu za jeho dobrotu, se kterou nás trpělivě vyhlíží a čeká, kdy si uvědomíme svoje chyby.

Zkuste nakreslit obrázek usmíření a přidejte ho na nástěnku v kostele.

